

Spolek „Proč bychom se netěšili“ se narodil v roce 2018 s posláním těšit se spolu se svými sousedy a vůbec se všemu, kteří se baví či tvoří pro potěchu sobě i ostatním. A čtení i psaní příběhů je celosvětové potěšení

Vážení ocenění, do literární soutěže nám přišlo velmi mnoho příspěvků, a tak jsme povolali na pomoc porotce:

- porotce za spolek " Proč bychom se netěšili "
- porotce Petra Parýzková – básnířka, která hodnotila všechny práce a s jejíž pomocí se určilo výsledné pořadí.
- porotkyni Mgr. Ivu Šimkovou dlouholetou učitelku literárně-dramatického oboru pro kategorii ZŠ a zde jsme hodnotili zvlášť 1. a 2. stupeň a taktéž jsme do této kategorie zahrnuli práce do 15 let věku.
- porota veřejnosti – zde jsme požádali o spolupráci Základní a Mateřskou školu Strupčice.

Ti z vás, jenž jste nebyli ocenění a vybráni porotou, nebuďte smutní – je málo stupínků k ocenění.

Čestné ocenění získali:

- kategorie 1. - 1. stupeň ZŠ
Theodor Rochalli – Vánoce s knihou
- kategorie 2. - 2. stupeň ZŠ
Amálie Marčeková – Vánoční přání
- kategorie 3. 16-19
Sofie Kachlíková – Štědrý den
- kategorie 4. +20
Petra Aimová – První sníh

2. kategorie - 2. stupeň základní školy

1. místo: Eliška Sedláčková – Naděje pohledem psa

Sedím a v srdci mám něco, čemu vy říkáte smutek nebo beznaděj. Kdybych byl člověk asi by mi z očí tekla voda. Ale jsem pes, a ne člověk a v tom tkví ta potíže, vy lidé totiž už v srdcích nemáte ani špetku psí nefalšované lásky. Pravda, občas tam něco podobného cítím, ale jen náznak. Nic víc...Prázdnost. A přesně tak se cítím i já-prázdně. Už roky čekám na spásu, na vysvobození z útulku. Roky v sobě hýčkám naději jako plamínek svíčky, jenž může každou chvíli sfouknout vítr. Nikdo ale nejde. Snad je to tím, že je mi už 12 let, snad tím, že o adventu všichni jen litáte po obchodech a myslíte jen na své blaho. Dnes, přesně prvního prosince, jsem ztratil svou naději. Ležím v pelíšku, v kovové kleci a čekám. Kolem prochází pár lidí z toho milionu na planetě, ale nevšímám si jich. Projde nějaká lidská samice, která voní jako by vyšla z té vaší „drogerie“. Zaslechnu něco jako: „No potěš, ten má už dvanáct, tak toho jistě ne“. Spím či bdím, to je jedno, všechno je už jedno. Občas se najím, pak se jdu vyvenčit. Nudná rutina. V kalendáři se objeví datum. Dvacátý prosinec. Je ráno a cosi mi říká, že to je můj osudový den. Vzrušeně jsem zakmítal ocáskem a nastražil své staré, přesto však dobře fungující uši, olízl si mordku a cítil se připraven! Vzrušením jsem se nemohl ani nažrat. A pak se to stalo. Jako na dobře označeném pouličním patníku jsem ucítil někoho, jak vstupuje. Potom jsem ji uviděl, mladou holku, ze které zářilo tolik lásky a ochoty, až jsem komíhal ocáskem jako pomínutý. Dívka pohladila každého pejska, kolem kterého prošla a podstrčila jim pamlsky. Šíleně jsem si přál, aby pohladila i mně, ale stalo se něco mnohem lepšího. „Tohoto“ řekla. Hlídač se usmál a pověděl mi: „Tak si konečně někoho našel Barnie“. Potom otevřel dveře. Nic jsem nevnímal, jen to, jak skáču do rozevřené náruče dívky a ona mě hladí. Samou láskou a radostí jsem jí olizoval od čela až po bradu. Zvonivě se smála a šli jsme spolu ven. Potom jsme jeli velkou skříní se spoustou sedaček jménem autobus. Usnul jsem a probudil se až v pelíšku, krásném, bílém a hebkém. A...svatá ty čivavo. Vedle byly misky. Jedna plná granulí s vývarem a druhá vody. Vesele jsem to zhltl a skočil za svou dívkou. Poté jsme mohli v oběti spinkat v teplé posteli, pozorovat hvězdy a mít jeden druhého. Mrknul jsem vesele na měsíc a usnul. Moje dívka (Lizy) je samé překvapení. Z kapes jí pořád padají hračky nebo pamlsky a vodí mě na skvělá místa. Třeba do řeznictví, jednou mi tam dokonce koupila párek. Ale největší překvapení bylo, když byl „Štědrý den“. Byli jsme s Lizy na krásné procházce, hráli jsme „aport“, „tady máš piškot“ a „nechytíš mě!“. Večer jsme přišli promrzlí domů a dali si to nejlepší jídlo. Já kuře a Lizy rybičku, kterou bych

rád ochutnal, ale nedali mi. Když přišel Ježíšek, šli jsme do jiného pokoje a Lizy strašně pištěla a trhala papíry pod stromečkem. Já jsem s klobáskou v puse přemýšlel o své dívce. O dívce díky které nejsem v tmavé kleci, ale na měkkém koberci. O dívce, která mi ukázala svět. O dívce, jenž mi věnuje svůj čas. A hlavně o své Lizy, která mi vrátila naději. Její ruka mě pohladila a já byl ten nejspokojenější pes v širém vesmíru. A mé Vánoční přání? Aby lidé mysleli víc na psy, aby i ostatní psi měli lásku, naději, plnou miskou, teplý pelíšek a toho svého člověka. Necht' přibude takových lidí jako je Lizy, necht' je svět lepším místem nejen pro psy. Packu na to!

S láskou Váš Bernie

2. místo: Eliška Spáčilová – Vánoční naděje ve verších

Adventní svíčky

Zvednu zapalovač ze stolu,

vyletí z něj plamen,

všichni stojíme pospolu,

knot vzplane, ozve se amen.

Každou neděli další,

vosk stéká, jehličí opadá; je starší.

A když čtvrtá, poslední svíce, vzplane,

ozve se sborově: „Amen!“

Sledujeme vločky, padajíc z oblaků,

na trávě zelené, tvoříc sněhu náznak.

Kupí se jako naděje,

hle! První svíčka zhasne; srdce se ti zachvěje.

Rozsvítíme světla, která v mžiku září,

odráží se v očích, i na natěšených tvářích.

Barevné odlesky kmitají jako víly,

druhá svíčka uhasne, ubývají síly.

Domem voní polévka,

už celý den se vaří,

třetí svíčka umírá,

už jen slabě září.

Cinkání zvonku, jemné jako vílí hlas,
malé děti rozběhnou se, nechtěj ztratit žádný čas.

Zatímco já stojím ve dveřích a sleduju poslední svíčku, která plane,
zavřu oči, věřím v naděj, zatímco svíčku zhasí vánek, jež oknem dovnitř vane.

Bloudění krajinou vánoční

Jdu ulicí, jen se svou duší,
světla na cestu mi svítí, všechno tuší.

Opřu se o zábradlí staré radnice,
zafouká vítr, blíží se vánice.

Sleduju pár, který ruku v ruce kol radnice krouží,
zhoršuje to bolest, co hluboko mě souží.

Všichni jsou spolu, a já jsem sama,
nejradši utekla bych někam do neznáma.

Vykročím směr, který nevím, kam vede,
silnice klouže, celá pokrytá ledem.

Vítr mi foukne do tváří a v očích slzy mě pálí,
zaslechnu jemný hlas: „Pojď, než se vzdálí.“

Slyším kroky, které se ke mně blíží,
a všimnu si páru, který ke mně míří.

Sledují mě notnou chvíli, pohledy vracím zpátky jim,

Pak dívka ruku ke mně vztáhne: „Jaké je, být sama, to moc dobře vím.“

Chvíli bloudím očima, pak svou dlaní její stisknu,
nervozitou oči sklopím, pak neslyšně výsknu.

...

Bloudíme, ve třech, kolem radnice,
vítr fouká, a možná se blíží vánice.

Ale taky je možné, že je to naděje,
která letí k nám,

protože – jak každý ví –

„O Vánocích nikdo nikdy, neměl by být sám.“

3. místo: Klára Kubíčková – Když už ztrácíš naději...

V jedné malé vesničce žil jeden velmi mladý, zamilovaný pár, který se snažil o malé děťátko. Děti kolem sebe měli spoustu, ať už malá batolátka v kočárcích a nosítkách nebo děti dovádějící na hřišti a spokojeně skotačící okolo svých rodičů.

Dívka jménem Anežka, společně se svým manželem Evženem, to děťátko opravdu moc chtěli. Moc po něm toužili, ale stále to nějak nešlo. Ať už se snažili jakkoliv, nepomohlo to. Byli by to ti nejšťastnější rodiče pod sluncem, ale z nějakého důvodu zrovna u nich radostná novina stále nepřicházela.

Neztráceli ovšem naději a stále věřili, že se jim to jednou povede, i kdyby to trvalo dny, týdny, měsíce nebo roky. Oba dva si užívali společné chvíle, společné výlety, procházky při hvězdách a při měsíčku. Trhali spolu kytičky do vázy na louce. Měli se moc rádi a stále doufali. Přesto, že lékaři jim jeden za druhým oznamovali, že to stejně nemá cenu a vlastní děti mít nikdy nebudou. Prý by to byl jedině zázrak.

A on se stal! Jednoho krásného dne se ten zázrak opravdu stal! Anežka s Evženem čekali své první děťátko. Navzdory všem lékařům i špatným prorokům.

Po vesnici se to samozřejmě ihned rozneslo. Všichni jásali, oslavovali, pili a byli šťastní, že bude další krásné děťátko na světě. Měli radost za mladý pár, který tak dlouho po miminku toužil a společně s nimi se těšili. Jenže jednou se něco přihodilo. Na jednom ultrazvukovém vyšetření se ukázalo, že děťátko je nemocné a postupem času jim lékaři dávali čím dál menší naději, že se jejich dítě narodí zdravé. Všichni se báli nejhoršího.

Bylo zrovna 23. prosince večer kolem sedmé. Anežčin manžel Evžen se vrátil domů se stromečkem, společně jej spolu ozdobili, i když ani jeden z nich si nepřál jako dárek nic jiného, než aby jejich děťátko bylo zdravé. Smutně se dívali na vánoční ozdoby a tiše je společně věšeli na voňavou jedličku.

Večer společně zasedli k slavnostnímu stolu. Byl tam adventní věnec a na něm zapáleny všechny čtyři svíčky. Také kapr, bramborový salát a spousta cukroví. Nezapomněli ani na jedno prostírání navíc, s talířem a příborem, tak, jak by to mělo být. Pro případ, že by se někdo objevil u dveří a neměl co jíst ani kam na Vánoce jít.

Anežka zamyšleně pohlédla z okna. Byla mrazivá noc a hvězdy jasně zářily. Náhle uviděla jednu z nich padat. Byla to kometa. Když padá hvězda, měli bychom si něco přát. A tak si Anežka přála. To jediné opravdové přání, po kterém skutečně a z celého srdce toužila.

V tom její pozornost venku upoutalo ještě něco. Anežka zahlédla stařenku. Shrbenou a celou zkrhlou. Byla venku sama a vypadala zmateně a opuštěně. Hned ji vzali domů, dali jí teplé oblečení, najíst a napít a posadili ji nejbliže ke krbu.

Stařenka byla velmi milá, společně si povídali o Vánocích, tradicích a naději. Později večer před domem zastavil koňský povoz. Skutečné sáně tažené koňmi. Vypadalo to až neskutečně, ale stařenka tvrdila, že kočího velmi dobře zná a že se o ni nemusí být, že ji pan kočí zaveze domů.

Když už byla stařenka na odchodu, poděkovala ještě jednou Anežce i Evženovi za jejich starostlivost. A něco Anežce pošeptala: „Věř a neztrácej naději!“

Anežka stařence zamávala a když se sáně vzdalovaly z jejího dohledu, zavřela oči a myslela na její slova. „Věřím. Neztrácím naději!“ opakovala usilovně její slova a cítila, jak do ní naděje znova proudí. V ten moment se to stalo. Anežku píchlo v podbřišku a začaly jí kontrakce. „Něco se děje!“ volala na Evžena a za chvíli už ujížděli do nemocnice.

Evžen byl vystrašený a velmi se o svou ženu bál. Přál si jen, ať je alespoň ona v pořádku. Ve zdravé dítě už vůbec nedoufal. Ale Anežka byla klidná a vyrovnaná. Věřila. Snažila se myslet na slova stařenky.

Ráno se v jejich domě ozýval pláč. Nebyl tichý, ale pořádně hlasitý. A nebyl ani smutný a žalostný. Byl to pláč normálního zdravého miminka. Nově narozeného miminka Anežky a Evžena, které se tu zázračnou noc narodilo a bylo naprosto zdravé!

Byli tak šťastní! A uvědomili si, že úplně zapomněli vymyslet děťátku jméno. Anežka ale měla jasno. Bude to Naděje. Malá, růžová, zdravá a krásná holčička – jejich Naděje.

3. kategorie - 16-19 let

1.místo: Ondřej Berti – Vánoce ve Snílkově

Neměl jsem rád Vánoce. Vlastně ani nevím, jaký je správný pravopis tohoto slova, ale jestli jsou Vánoce jako jen ten den a Vánoce celé období, pak jsem neměl rád ani jedno.

Ne, omlouvám se, to jsem ten začátek trochu přehnal. Měl jsem rád Vánoce, samozřejmě, že jsem je měl rád, stejně tak, jako celý zbytek Snílků. Na Vánoce se Snílkov zdál skoro perfektní. Žádný ze Snílků nechodil po chodnících zamračený, někteří se drželi za ruce se svými nejbližšími, jiní si jen užívali sněhu a smáli se. Chodníky samy o sobě nabíraly v toto období naprosto odlišného významu. Děti, a vlastně i někteří dospělí, si dávali ohromnou práci s jejich pomalováním všelijakými barvami a malovali na ně dárky s ohromnou červenou stuhou a zelené stromy a žlutá sluníčka. Ale to byly jen jednoduché malby. Pak se tu totiž také vyskytovaly ty složité, ohromné a propracované, znamenající mnohem více než to, co v nich figurovalo, zobrazující příběhy a myšlenky. Jen my vždy bylo líto, když malby sníh smyl. Všechny ty barvy se linuly ráno po chodnících a odnášely s sebou veškerou krásu maleb. Všechny ty barvy-

Až na fialovou.

A teď poslouchejte. Nevím, jaké je to ve vaší kultuře, ale u nás to bylo následovně, a podle mě velice nesprávně. Snílkové byli milí človíčky se zářivýma očima a chlupatýma rukama, byli hodní, komukoli rádi pomohli. Měli jen jednu výhradu. Nenáviděli fialovou barvu. Ano, když se ohlédnete na popis maleb v předešlém odstavci, dojde vám, že se v něm fialová nevyskytuje. A také vyskytovat nemůže. Nic v celém Snílkově nemělo fialovou barvu. Na Vánoce všichni zdobili domy krásnými dekoracemi, světýlky a řetězy, ale v žádných z nich nefigurovala fialová. Nikdo se neodvážil fialové produkty vyrábět. Když někdo viděl fialku nebo jinou rostlinu stejné barvy, vytrhl ji nemilosrdně ze země. A nikomu to nepřišlo jako hřích, protože ta barva se přeci nikomu nelíbila.

Nikomu, až na mě.

A to se to všechno stalo jen čistou náhodou. Byli jsme tenkrát s rodinou na výletě za městem, Snílkové totiž rádi chodili na výlety a okolo Snílkova se nacházelo tak ohromné množství

krásných míst; jezer, zámků a hor. Došli jsme tehdy na vrchol hory a chtěli jsme se chvilku zastavit a užít si sluníčka. Všichni si sedli na velké kameny, ale já jen zůstal stát s otevřenou pusou a hleděl jsem na motýla zvláštní barvy, který poletoval těsně před mýma očima.

Ale tohoto rána jsem nechtěl přemýšlet nad špatnými náhodami. Mamka mě zrovna poslala pro chleba do jednoho maloobchodu nedaleko našeho domu. Procházel jsem tedy ulicí a snažil se nehledět na nikoho moc zpřima, protože samozřejmě všichni věděli, kdo jsem zač. Samozřejmě.

Prošel jsem kolem desítek domečků a obchůdků ozdobených světýlky a u srdce mě, alespoň částečně, hrála krásná atmosféra Vánoc. Dokonce jsem si začal pohvizdovat jednu písničku, kterou mi vždycky zpívala teta.

Jenže můj hvízdot se zastavil, když jsem na zemi před sebou spatřil stín. Stín velkého, silného Snílka a mnoha Snílků za ním.

A já přesně věděl, o koho se jedná.

„Roberte,“ zahuhlal jsem a málem jsem se u vyslovení toho jména udusil. Pak jsem mu konečně vzlédl do očí. Několik hlav nad mojí hlavou visela ta jeho s odporným úšklebkem pevně připevněným na rtech. Věděl, že se ho bojím, i když jsem se to snažil maskovat, jak nejlépe jsem dovedl.

„No to si piš, že jo, Fialko.“

Zbytek byl, podle mě, celkem očekávaný. On a jeho banda obyčejných-Snílků-kterým-se-nelíbí-fialová si nabrali do rukou hromady sněhu a začali si z nich vyrábět koule a já se snažil se bránit, ale pravda byla taková, že jsem o několik minut později seděl ve sněhu, mokrý jako pes po koupání v řece.

Hlavou mi běhaly ty nejhorší myšlenky, jak jsem přemýšlel nad tím, co bych Robertovi a těm ostatním udělal, kdybych měl na to dostatečnou moc. Ale nemohl jsem udělat vůbec nic.

Nadechl jsem se a s hlavou sklopenou jsem vyšel znovu za svým cílem, čili pro chléb.

Ve vzduchu ale bylo cosi kouzelného.

A já cítil, že se něco stane.

Předkládal jsem jednu nohu před druhou v očekávání toho něčeho.

Ještě chvíli se nic nedělo.

A pak začal z nebe padat fialový sníh.

Ano, já vím, zní to neuvěřitelně, ale bylo to tak a i když nebyl úplně sytý fialový, měl alespoň fialový nádech. A padal. A padal. Neměl jsem tucha ohledně důvodu této barvy, slyšel jsem, že někdy se sníh zbarvoval trochu do žluta, když se do něj dostala zrnka písku, ale opravdu jsem nevěděl, odkud by se do sněhu mohla dostat fialová. Z pylu nějaké fialové kytky? Po tváři se mi rozlil úsměv a zapomněl jsem na všechno a rozběhl jsem se fialově zasněženým městem.

Snílkové hleděli na zakázanou barvu a volali: „No co to je tohleto?!“ a „Prokristapána, odměťte to všechno pryč!“ Ale mně by bylo jedno, i kdyby to odmetli.

Konečně jsem totiž cítil, že světu na mně alespoň trochu záleží. A to mi dodalo nové naděje.

2. místo: Amálie Košinová – Sen o sněhové bouři

„Ale mami! Co když už začalo sněžit?“ uháněl jsem se ke dveřím, abych byl co nejdříve venku.

„Počkej! Ještě šálu – tak, a je to,“ utáhla mi maminka šálu kolem krku a přes hlavu mi natáhla čepici. Radostně jsem se vyřítil ze dveří a hned na prvním kroku za prahem mi na náledí uklouzla noha a já žuchnul na zadek. Chvilku jsem jen seděl a čekal, jestli mě něco začne bolet – nic. Sváteční kombinéza, pod kterou mě maminka donutila obléknout ještě tepláčky a podvlíkačky, ztlumila můj pád. A i kdyby ne – kdo by dokázal myslet na to, že ho něco bolí, když jsou Vánoce? Cukroví a dárky a sníh. Povzdechl jsem si. Tak moc jsem si přál, aby letos na Štědrý den sněžilo!

Po namrzlé cestě jsme doklouzali ke kostelu. Pán v klobouku nám podržel těžké dřevěné dveře, abychom mohli vstoupit, a rodiče mu poděkovali. Tatínek mě zvedl, abych dosáhl do misky se svčcenou vodou a já se zbrkle pokřižoval, aby se na mě nezlobil. Pak mě spustil a já se rozběhl za Philipem, svým nejlepším kamarádem. Celou cestu sem jsem se těšil, až mu

povím, co všechno jsem dostal od Ježíška; nové angličáky, se kterými si budeme moct báječně hrát, a taky stavebnici a hlavolam.

„Philippe, podívej,“ postavil jsem se na špičky, abych mu poklepal na rameno, když jsem ho našel. Z kapsy kombinézy jsem vytáhl model červeného Porsche.

Oči se mu rozzářily údivem. „Tak to je hustý,“ řekl a opatrně si ji ode mě vzal do ruky, aby si ho lépe prohlédl.

Philippa jsem měl rád. Jeho maminka nám vždycky o adventu dávala marcipánové kytíčky, které moje maminka nedělala, ani když nebyly Vánoce.

„To je senzace,“ vykřikl trochu moc nahlas, když viděl to super křídlo, takže se na nás otočilo pár vážně vypadajících lidí.

„Ukaž, cos dostal ty?“ pobízel jsem ho netrpělivě. Už jsem chtěl svoje autíčko zpátky.

„Ále, nic moc. Zase svetr a rukavice,“ obrátil oči v sloup. „Dostanu rukavice, a sníh nikde,“ ušklíbl se. Byl o tři roky starší než já, a tak mohl protáčet oči a šklebit se, když dostal pod stromeček oblečení. To mě se nikdo neptal – rozbalil jsem si kombinézu, maminka mě do ní hnedka navlíkla a šlo se, ani jsem neměl čas protestovat.

„No vidíš to, sníh! To by byla krása, jednou tak moct jet od nás až sem na sánkách...“ a už jsem si začal představovat, jak by to frčelo.

„Třeba když řekneme panu faráři, že bychom si to fakt moc přáli, dokázal by to s -“ byl Philipp v půlce věty, když přišla maminka, vzala mě za ruku, řekla, že je čas jít se usadit a že si s Philippem budu moct hrát zítra, a už mě táhla kolem betléma k lavici, kde seděl tatínek, zapředený do hovoru s rodinnými přáteli. Ani jsem nestihl říct Philippovi „ahoj“, svému nejlepšímu příteli.

Za chvíli, když se všechno utišilo, ozvaly se první syté tóny varhan, které brzy zaplnily celou loď. To by bylo, kdyby tak sněžilo, říkal jsem si. A z lodi by se staly sáně tažené huňatými psy a z věže velká svítlna... Při té představě se mi začaly klížit oči, a tak jsem si za vzdálených tónů žalmu opřel hlavu o maminčinu paži. „Milí přátelé, bratři a sestry,“ bylo to poslední, co ke mně přes burácení sněhové bouře dolehlo.

Bylo už chvílku po Půlnoční mši, a maminka se tiše loučila s přáteli, v náruči spícího Matthiase. Už aby byli doma, všichni hezky v teple zachumlaní pod peřinou. Venku sice panoval klid, ale bylo chladno. Během kázání začalo chumelit, jako by se nechumelilo, a všechno přikryla tlustá bílá pokrývka.

„Brzy na shledanou,“ líbla maminka na tvář poslední ze svých známých a zamířila s tatínkem po boku k domovu. Matthias rozespale otevřel očka zmateně zamrkal, když mu na nos dopadla sněhová vločka. Další, velká asi jako nehet na palci, mu ladně přistála na řasy a začala tát.

„Děkuju“, zašeptal a vzhlédl k obloze.

3. místo: Adéla Průšová – Vánoční čas splněných přání

Píše se prosinec 2022. Martin vzlyká v pokoji jako každý večer, už je z toho unavený a nešťastný, jak stále musí na všechny hrát jak je šťastná holčička, ubíjí ho to.. Necítí se jako žena, vůbec, a nikdy se tak necítil. Bojí se rodičů, jejich reakce, že ho budou soudit, nebo dokonce se s ním přestanu úplně bavit. Už několikrát zkoušel o tom s nimi mluvit, nedopadlo to dobře, měli z toho spíše srandu. Ale je před Vánoci, kdy jindy jim to říct, než právě teď. Martin už toužil žít, tak jak to cítil, a byl rozhodnutý jim to říct.

V ten samý čas, v tom samém městě leží Robin na dětské onkologii se slzami v očích, dívá se na vločky jak venku poletují, bylo jich tolik, Robin si přitom pohledu pomyslel, „ty vločky všichni drží při sobě, jen já jsem sám“. Robin byl Šestnáctiletý chlapec, kterému před několika měsíci diagnostikovali rakovinu, přišel o přítelkyni a všechny přátele, tolik si přál někoho, s kým by mohl trávit Vánoce a kdo by při něm stál.

Pořád v tu samou chvíli se z okna koukala i Lenka, mladá herečka. Byla nešťastná, sice byla krásná, úspěšná, měla peníze, ale neměla nikoho kdo by jí mohl mít opravdu rád. Měla sice hodně kamarádů, ale žádného opravdového, kdo by jí měl rád, i kdyby nebyla slavná.

Venku sněží, všude zní koledy a vůně cukroví se line celou Prahou, Štědrý den je pro hodně lidí stresový, ale zároveň den, kdy se celá rodina sejde, dává si víc najevo láska a odpuštění. V to doufal právě Martin, doufal, že právě o Vánocích to rodiče přímou lépe. U štedrovečerní večeře, ho matka poprosila o proslov, to je ta chvíle kdy jim to Martin chtěl říct. Stoupl jsi,

vzal do ruky skleničku a řekl „, Mami a tati, mám vás rád, ano říkám rád protože se cítím jako muž, prosím přijměte to, a podpořte mě.” V tom se otec hrubě zvedl ze židle, upustil skleničku na zem, takový zlý pohled u něj Martin ještě nikdy neviděl, matka se rozbrečela. Otec na syna Martina začala řvát, padaly tam různé nářky a urážky. Až se Martin zvedl a utekl z domu.

Běžel tak dlouho dokud mu nedošel dech, brečel, byl našťvaný, rozervaný. Doběhl až k nemocnici, kde chtěl trochu popadnout dech, odpočinout si, nějak si to srovnat hlavě. Seděl na lavičce a přemýšlel o posledních 20 minutách svého života. Jak se tak díval

na okna nemocnice, uviděl tam samotného chlapce, jak se na něj dívá. Martin se zvedl a zamával mu, všiml si že chlapec měl slzy v očích. Martin byl rozhodnutý za ním jít.

Na druhé straně Prahy i Lenka večerela, ale ne s rodinou, večerela sama. Otce nikdy nepoznala, matka bydlela v Americe, ani s tou moc dobré vztahy neměla, k tomu byla jedináček. Měla jednu opravdovou kamarádku, ale ta trávila čas se svým manželem a dětmi. Připadala si tak sama, tak smutná. Řekla si, že když ona nemůže mít hezké vánoce udělá je hezké alespoň někomu jinému. Rozhodla se jít za dětmi do nemocnice, přeci jen byla uznávána herečka. Vyrazila tady na cestu.

Když dorazila do nemocnice, sestřička jí poslala k chlapci, který tam byl sám, byl sirotek a nikdo za ním nepřišel. Když vešla do pokoje, uviděla něco nečekaného. U nemocného chlapce, seděl další chlapec, ale vypadalo že není hospitalizovaný. Při sedla si k nim, a každý z nich si povyprávěli, jaké nešťastné Vánoce tento rok mají. Zjistili ale, že si můžou navzájem pomoci. Robin a Lenka, hledali opravdové přátele, tímto je získali. Ale co Martin? Lenka byla hodně oblíbená herečka jeho rodičů. Napadlo jí, že by se s nimi mohla promluvit.

Martinovi rodiče si po jeho odchodu uvědomili hodně věcí, i hodně okamžiků se tím vysvětlilo, věděli, že Martina něco trápí, jen si nechtěli přiznat co. Jeho matka Julia byla pracovnice v bance, a jeho otec, Bruno byl elektrikář, měli se dobře, nehádali se. Měli ještě dceru, tu ale bohužel srazilo auto, je to už dávno, stalo se to, když Martinovi byli jen tři roky. Ted' už je dospělý.

Po jeho odchodu otec litoval, co udělal. Byl na to za sebe našťvaný, a chtěl svého syna najít, vyslechnout ho, matka chtěla to samé. Rozhodli se mu zavolat, byl nedostupný. Začali mít strach, tak se rozhodli ho jít hledat. Hledali dlouho, bloudili Prahou. Čím déle chodili, tím

vice si vyčítali, to co se stalo. Po cestě o tom mluvili, hodně. Uvědomili si, že to pro Martina muselo být tak těžké, přetvařovat se, a vlastně i sám sobě vše přiznat, chtěli ho přijmout jako syna, a podpořit ho.

Už prošli téměř celou Prahu, byli na všech místech, kde si mysleli, že by Martina mohli najít. Byli zoufalí, zastavili se u kavárny, sedli si a nevěděli si dál rady.

I Martin s Lenkou, se chystali zachránit Martinovi Vánoce. Rozloučili se s Robinem, se slibem, že se druhý den zastaví. A vydali se do zimy, směrem k Martinovu domovu.

Cestou si povídali, a byli šťastní, že se našli. I to špatné je k něčemu dobré.

Když došli na místo, Martin znervózněl, ale Lenka ho uklidnila, a vydali se spolu dovnitř. Ale nikdo nikde, dům byl prázdný, na stole byla jen sváteční večeře. Rozhodli se tedy vrátit zpět do nemocnice, a počkat do druhého dne.

Šli a šli, až najednou ucítili příjemnou vůni kávy, dostali na ni takovou chuť. Když došli ke stánku, byli zaskočení. Seděli tam Martinovi rodiče, skleslí a smutní.

Když uváděli Martina, s pláčem k němu běželi a pevně ho obejmuli, Martin byl překvapený, ale mile překvapený. Všechno si vyříkali, Martin jim představil Lenku, a povyprávěli jim celý příběh jejich seznámení, zmínili i Robina. Společně se domluvili, že vezmou cukroví a společně navštíví Robina. Když přišli do nemocničního pokoje, uviděli tam Robina s jeho přítelkyní Eliškou, dali se opět dohromady, pochopila, že Robin za svou nemoc nemůže, a že právě teď ji potřebuje více než kdy před tím. A to je konec, šťastný konec. Splněných přání.

4. kategorie - 20+

1. místo: Maya – Křeslo, bačkůrky a ty

Část 1.

Seděl jsem před krbem a čekal.

Zář ohně mě vítala mezi sebe a teplo z něj vyzařující probouzelo ztracenou minulost.

Hodiny nahlas tikaly a já si pro sebe potichu počítal uplynulý čas.

33 minut a 4 sekundy.

Koukl jsem se na prázdné křeslo vedle sebe a nezvládl zastavit sten, který se prohnal neřízeně přes má ústa a pohltit celou místnost.

Tvé křeslo.

Tvé bačkůrky chaoticky pohozené vedle něj.

Ty. Plná chaosu, nezkrotná jako ten oheň, co z plných sil plápolal a bojoval do úplného vyhoření.

Tvoje existence byla ztělesněním chaosu, ale pro mě jsi představovala pravidelný řád, který se nyní rozplynul na malé částičky prachu a já se je marně snažil zachytit a sestavit si tě znovu, podle obrazu v mé mysli, ve které jsi uvízla.

A já odmítal tě z něj nechat odejít.

60 minut.

Oblaka plakala se mnou. Na střechu dopadalo krupobití deště jako by se samo omlouvalo a prosilo mne o odpuštění, že si tě vzalo k sobě tak brzy.

Z okna jsem pozoroval stromy, které nespokojeně tančily pod návaem víchřice, která se snažila zničit vše, co jí přijde do cesty.

Prosil jsem, aby přišla i za mnou.

A pak, ať mě odvalí k tobě, ať už jsi kdekoliv.

Nikdy jsem nevěřil na nebe.

Pak jsem potkal tebe a našel ho v tobě.

Nikdy jsem nevěřil na peklo.

A pak jsem tě sledoval pomalu umírat v nemocnici. Lhal jsem ti. Lhal jsem ti každíčký den a dával tak naději sám sobě, že se mi vrátíš, obuješ si bačkůrky a u krbu si spolu budeme povídat o politice a filosofii, které jsem nikdy moc nerozuměl, ale nedokázal jsem tě přestat poslouchat.

89 minut a 56 sekund.

Zjistil jsem, že nemá cenu mít naději.

Část 2.

Propadám se temnotou a křičím. Tma je ohraničena září světél ohně a já se jí vydávám vstříc. Utíkám za ní, za bolestí, útechou a vzpomínkami. Ačkoliv, ať běžím jakkoliv rychle, nepřibližuji se a jediné co mě zapaluje je má lítost. Chlad v mém srdci, neutuchající vítr, který sviští kolem, avšak nepocuchá mé vlasy a kapky deště nebo snad slzy dopadající na mé zmrzlé tváře.

Utíkám a nevím pořádně ani kam. Dívám se překvapeně na své nohy, které stále mají sílu běžet, i přesto, že já sám jsem se již vzdal. Spalující žár mi uniká a nebude nikdy na dosah. Vidím zde tvář a vím, že patří tobě, ale nedokážu na ni pohledět bez toho aniž bych nebyl roztrhán na kusy a znovu slepen. A tak jen běžím bez vidiny budoucnosti.

Zaklel jsem. Být vzhůru bylo vyloženě na nic, ale konečně po několika probdělých nocích usnout bylo snad ještě horší. Opřel jsem se o gauč a vstal. Dlouze jsem se zadíval na prášky na spaní, které se vedle mě válely rozsypané na konferenčním stolečku a nemilosrdně je hodil do koše. Došel jsem k chodbě vedoucí ke kuchyni. Když jsem si všiml fotky visící na zdi, sklopil jsem zrak, kousl se do rtu a spolkl povzdechnutí. Mým plánem bylo projít chodbou co nejrychleji. V klidu, neotáčet se za minulostí a za tebou, nechat tě odejít a sebe obrnit, tak jako kdybys nikdy neexistovala. Chtěl jsem vymýtit to štěstí a lásku, kterou jsem s tebou zažil

a ponechat si jen tu prázdnotu, která mě ubíjela a škrtila tak silně, že jsem se nemohl pořádně nadechnout. Z nějakého důvodu jsem se však zastavil v polovině chodby a nedokázal jít dál.

Otočil jsem se zpět k fotce, která na sebe upozorňovala a šeptala skoro neslyšně tvým hlasem slova, kterým jsem nechtěl rozumět.

Odpusť mi.

Ne. Vyhýbal jsem se ti tak dlouho, tak šíleně dlouho, že sám nevím, kolik času uběhlo. Krb už dávno vyhasl, vichřice a déšť se proměnil ve vánici a já i když jsem nechtěl, tak jsem tu pořád byl.

Nechtěla jsem...

Konečně jsem se na tu fotku podíval. Na tebe se zapálenýma očima pro život, na ty tvé hnědé psí laskavé oči, kterým jsem důvěřoval.

...odejít.

Na tvá ústa, která mi slíbila, že mě tu na tomto příšerném zpropadeném světě nenechají samotného a následně to potvrdila polibky.

Miluji tě.

Byl jsem takový hlupák, když jsem si myslel, že ten příslib byl určen i samotné smrti.

Zuřivě jsem se natáhl k fotce, ke vzpomínce a zoufale ji držel ve vzduchu. Chtěl jsem jí zahodit, překonat tvou ztrátu a především udržet sám sebe při smyslech. Místo toho jsem se však na tebe podíval znovu.

„Já tebe také,“ vyhrkl jsem ze sebe a polykal při tom slzy.

Nedokázal jsem ani jedno z toho. Fotku jsem svíral ve svém náručí jako bys to byla ty. Nebylo těžké tě nechat odejít, bylo to nereálné. Raději budu šilencem a dodávat sobě poslední střípek naděje skrz tuto falešnou víru než abych přijal krutou pravdu, že se s tebou již nikdy nesetkám.

Došel jsem s fotkou do kuchyně. Byla uklizená. Na jídelním stole leželo připravené jídlo a vzkaz.

„Najež se. Přála by si to.“

Mé srdce se zachvělo žalem. Věděl jsem, že to bylo od tvé matky. Matně jsem si vybavoval, že sem chodila a plakala, mluvila o tobě a i přesto, že věděla, že nereaguji, přišla znovu a starala se o mě, tak jako se starala o tebe, když ještě měla tu možnost.

Smutně jsem se pousmál. Neměla mě moc ráda, když jsme se seznámili, myslela si, že pro tebe, pro její milovanou dceru nejsem hoden. Měla pravdu. Ty jsi byla jedinečná. Chtěla jsi zachránit svět a začala si tím, že jsi spasila mne.

Byla jsi jedna z mála, co se pokoušela o lepší budoucnost, ne pro sebe, ale pro lidstvo, planetu a další generace. Sebe by jsi klidně obětovala a ztratila. Přesvědčovala jsi mě, že to má smysl, ale...

Kde byl ten svět, když jsi umírala, aby se ti také snažil pomoci?

Naděje pro jeho záchranu umřela s tvým posledním nadechnutím. A já budu tím, kdo bude přihlížet tomu, až bude hořet v plamenech.

Vedle gauče ležela kožená taška a na ní byl přilepen další vzkaz:

„Myslela jsem si, že by sis ji chtěl nechat u sebe... Pokud ne, odnes ji prosím ke mně zpátky.“

Smetl jsem vzkaz na zem a rozepnul zip u tašky. Zrychlil se mi tep. S vyděšením jsem znovu zip zapnul. Byla jsi tu celou tu dobu se mnou, a já o tom nevěděl.

Nahrnul se do mě vztek a nesnesitelná bolest, která tlačila na mou hrud'. Nemohl jsem se nadechnout. Zařval jsem, prudce smetl všechno z jídelního stolu. Roztrhal jsem zlostí folii na talíři, která chránila lasagne a následně se samotným talířem třískl o zeď. Popadl jsem koženou tašku, tvou fotku, kterou jsem si mezitím odložil na stůl a odešel.

Otevřel jsem vchodové dveře našeho malého domečku, do kterého jsme se přestěhovali pár měsíců před tím než jsi mě navždy opustila.

Očekával jsem zimu, ale místo toho mě přivítal začátek jara. Byl jsem bez tebe tak dlouho. Nevím, jak jsem dokázal přežít. Dveře za mnou zaklaply a já vyrazil.

Nohy mne unášely skrze hlučné městečko přes tržnici, až jsem se nakonec ocitl na okraji města u cestičky, která vedla do lesa. Slzy mi nekontrolovatelně stékaly. Tohle bylo tvé místo. Když jsi už byla vyčerpaná z lidí, ze světa, chodila jsi sem. Říkala jsi, že ti tenhle les vždy dodá zpět tvou energii a posílí tě. Překvapilo mne, když jsi sem přivedla i mě, abych zde také našel svůj klid, naději a víru v tenhle svět. Nikdy to nefungovalo, ale to mi nezabránilo sem s tebou chodit a obdivovat tě.

Běžel jsem a snažil se tě najít. Hledal jsem to co z tebe zbylo a co jsi zde vždy nacházela. Prozkoumal jsem celý les se zoufalstvím. Kam jsi odešla? Jestli existuje posmrtný život, bloudíš zde po tomto světě jako nevyzvednutá duše, která čeká na to až se uvolní místo v nebi nebo jsi už do nebe dorazila a konečně našla to, co ti tento život nedokázal dát? Pokud bloudíš, vím že jsi zde někde v tomhle lese. A já tě najdu.

Zastavil jsem se. Pohlédl jsem na mladou vrbu, kterou jsi zde zasázela se svým dědečkem, když jsi byla malá.

2. místo: Tomáš Choura – Vánoční, Kdo má rád, ten se má

Je to dávno, dávno již,
prorokům sám Bůh dal znát,
že sestoupí k lidem blíž,
vláda hříchu pozná pád,
narodí se Boží syn,
a ten spásu lidem dá,
zaslíbení náramná.

Za čas mají u svých stád
v noci hlídku pastýři,
anděl jim jde zprávu dát,
ať k Betlému zamíří,
narodil se právě ten,
kdo byl hlásán v proroctvích,
ten, kdo snímá každý hřích.

Pastýři jdou tam v bázni širou plání,
před dítětem tři králové se sklání,
mudrci též, ten chlév byl cílem cest,
přišli vzdávat slávu, čest,
dary vzácné dítěti snést,
spí Boha syn,
spí Boha syn,
spí Boha syn
v jesličkách od pavučin.

Příběh skrývá pravdu dávnou,
nejvzácnější ze všech pravd -
Bůh k nám přišel s věčnou láskou,
on má nás rád, on má nás rád.

Příběh má i další díl,
z koled známe střípek jen,

s lidmi Ježíš léta žil,
zaplatil nejvyšší z cen -
život za nás hříšné dal,
dveře spásy nabíd' nám,
kdo chce, může vstoupit tam.

Na vánočních obrázcích
nad Betlémem záře je,
odlesk má i v očích tvých,
před ní tají závěje,
srdce chladné, zesláblé,
srdce, jež zná pokání,
Boží láska zachrání.

O Vánocích, kdy dárky každý dává,
připomíná se nám ta dávná zpráva
o mudrcích a králích, kteří jdou
plni touhy v bázni tmou
za tou září betlémskou,
vejděte dál,
vejděte dál,
vejděte dál
k jesličkám, to dítě je král,
to dítě je král.

3. místo: Kateřina Horňáková - Vánoční přání

Naděje Všude je krásně bílo, v oknech se odráží bílá a žlutá světýlka, někde jsou i barevná.
Všichni mají nazdobená okna sněhovými vločkami a všichni čekají na příchod Ježíška. Venku zase začíná krásně sněžit. Děti se radují a jsou slyšet široko daleko. Lidé jsou uvolněnější než kdykoli jindy. Více se na sebe usmívají. „Kde jenom berou tu sílu se ještě usmívat?“
Přemýšlím a ptám se sama sebe, když je takhle pozoruji. „Co je nakopne, aby ráno vstali a prali se s tím, co život nabízí?“ Nechápatě zakroutím hlavou. Vločky jsou velké a zlehka si

poletují a některé dokonce i závodí, aby byly co nejrychleji dole. Trávu i stromy pokrývají svou načechnou bílou peřinou, aby jim nebyla zima. Ve vzduchu je cítit hřebíček, pomeranč a badyán. Venku se život dočista zpomalil. I v mém domě je ticho a tma. Můj dům je stejně prázdný, jako pocity uvnitř mě. Zaposlouchám se. „Tik, tak. Tik, tak. Ticho. Tik, tak. Ticho. Buch, buch“, překřikovaly se hodiny s mým tlukoucím srdcem v tomhle tichu. Tyhle zvuky jsou mými pravidelnými hosty, tohle je vše, co mi zbylo a co se nemění. Smutek, co zakotvil v mém srdci. Hrdlo, co se sevře a začne mě bolestivě škrtit. Oči, které se poddají mým slzám. Kolena, co se mi roztřesou a táhnou mě k zemi. Bolí to. Tak moc to bolí. Pokaždé, když mě tohle přepadne, zavřu oči a on pokaždé přijde. Ještě nikdy mě nezklamal, stejně jako tlukot mého srdce a tikot hodin. Dnes ale nedorazil. „Kde je? Neslyší mě? Zapomněl na mě? Vždyť jsou Vánoce! To mi nemůže udělat! Nemůže mě takto nechat. Bez něj to nezvládnou! Nejsem tak silná jako on. Vrať se! Slyšíš? Přijď za mnou! Tohle je špatná sranda! Vrať se! Slyšíš? Sakra, slyšíš mě?“ Zmocnila se mě panika a vztek. „Ne! Nechal mě tady? Dokázal mě znovu opustit? Ne! Tohle by neudělal! Udělal to. Zradil mě. Jsem tady úplně, ale úplně sama. Nechal mě tady. Znovu mě nechal a znovu mě opustil, odešel.“ Beznadějně vzlykající, osamělá a naprosto zrazená jsem nevěděla, co mám dělat, co si mám počít. Přes mlhu v mých očích jsem zahlédla léky na spaní, které jsem v poslední době dost užívala, jelikož mě svíral smutek nad odchodem mých blízkých a mého milovaného bratra. Smrt mě provázela takřka denně. Bylo to moc rychlé a příliš náraz. Bráška za mnou chodil denně, ale dnes? Teď nepřišel. „Jak mi to mohl udělat?“ Zašeptala jsem odevzdaně. Slzy se mi hrnou do mých očí, jako záplavová vlna. Je mi všechno jedno. „Nezůstanu tady. Nebudu tady sama. Nechci být tady sama!“ Rozhodla jsem se. „Pokud mě opustil bráška znovu, půjdu za ním. Půjdu pryč!“ Mlhavě jsem nahmatala léky a snědla je do posledního prášku. Po chvíli přišel krásný pocit úlevy.

Srdce přestalo bušit, kolena se přestaly třást, zmizel i strach i beznaděj a nohy byly neuvěřitelně lehké. Vůbec jsem se cítila lehoučká, jako pavučina ve větru, nebo jako odkvetlá pampeliška či padlý list ze stromu, který se pohupoval pomalu k zemi. Nádhera, už mě nic nevadí. Všechno je krásné, jednoduché, lehoučké. „Sbohem lidé, jdu za svým bratrem, tam nahoru, tam jsou k sobě lidé moc milí. Budu se na vás koukat a budu vás hlídat tam z vršku, ať moc nezlobíte. Budu mít zase svou rodinu. Budeme všichni zase spolu, jako dřív. Nebojte se o mě, bude mi tam krásně, cítím to.“ Zasníla jsem se s posledními slovy.

„Haló, haló! Slyšíte mě? Slečno! Haló, proberte se! Slyšíte mě? Slečno! Pojd'te zpátky! No tak, jste ještě mladá. Haló!“ Křičel na mě fackující doktor a nakonec se mu povedlo, vrátit mě

zpět. „No konečně! Vy jste nám teda dala, slečinko! Vítejte zpátky" prohlásil doktor s obrovskou úlevou a vítězstvím v jeho očích. Nechápala jsem. „Jsem už nahoře?" Zmateně jsem se snažila zorientovat. Bolest hlavy byla úporná. Samotné zjevení ducha, nebo anděla v bílém plášti byla poněkud nevěrohodná. „Ti andělé vypadají stejně jako lidé u nás na zemi", koukala jsem se připitomělé a mžourající přes jedno oko, přímo na něj. Nechápala jsem a vyčerpáním jsem znovu usnula. Cesta do ráje mě prostě zmohla. Druhý den mě probudili znovu, tentokrát už bez facek. Stál tam zase on, ten duch v tom bílém plášti. Děsně jsem se styděla, když na mě vychrlil vše, co se mnou museli provádět, aby mě vrátili nazpět a jak dlouhá léčba mě ještě čeká. Cesta byla opravdu dlouhá a mnohdy velmi náročná.

Musela jsem to dotáhnout až k pilulkám a na chvíli opustit tuto zem, abych přišla na to, že na naší zemi je vlastně moc krásně a že tady chci být. Chci se zamilovat a poznat mateřství. Chci cvičit a brouzdat se hromadami listů. Chci cítit vůni kamení a vánočního cukroví. Postupem času jsem nechala odejít smutek za své blízké, srovnala jsem se se smrtí a přijala ji, jako běžnou součást života. Dneska nemám každý den růžový, ale umím se lépe prát se životem, než kdokoli jiný. Mám kolem sebe novou rodinu, přátele a úžasné odborníky, co mi dodnes pomáhají, a já pomáhám ostatním. A někdy vystoupám až nahoru po růžových obláčkách, ale zase se vrátím, abych mohla dodávat sílu a naději lidem, kteří tak silní nejsou. Dnes sfoukávám vločku ze své dlaně a mám jedno jediné přání: „přála bych si, aby lidé byli mnohem silnější než já, protože život je moc krásný a barevný a plný radosti a rozhodně stojí za to si ho celý projít, až do konce."

Ceny spolku " Proč bychom se netěšili "

1.místo: Martina Haklová – Vánoční přání, naděje

Blížily se Vánoce, toto období Kubík miloval. Každý večer si přinesl stoličku, přistrčil ji k oknu a koukal se do tmy. Všude svítily pouliční lampy a v jejich světle se odrážel sníh, který dopadal nejen na zem, ale také na kabáty a čepice kolem jdoucích. Některé domy měly již za okny vánoční světýlka a v některých byly vidět i nazdobené stromečky. Všude dýchala přicházející sváteční atmosféra a byla cítit pohoda. Letošní Vánoce budou ale trochu jiné než všechny ostatní. Letos bude Kubík trávit poprvé Vánoce jen sám s maminkou. Tatínek od nich před měsícem odešel. Skoro se ani nerozloučil, sbalil si své věci a takřka beze slov zmizel. Maminku i Kubíka to sice hodně trápilo, ale i tak chtěla aby měl syn pěkné Vánoce. Nazdobili společně dům i zahradu a dali se do pečení cukroví. Všude se linula krásná vůně perníčků, vanilkových rohlíčků a lineckého. Kubík při pečení rád ochutnával. Měl svou vlastní zástěrku, stál u stolu na malé stoličce, válel těsto, vypichoval různé tvary a každou chvíli kousek těsta vklouzl do pusy. Maminka se vždy jen usmála a pekla dál. K tomu všemu si pouštěli koledy a občas si i nějakou zazpívali. "Kubi, měl by si napsat dopis Ježíškovi." Řekla. "Co by si jsi vlastně přál pod stromeček? Máš nějaké tajné přání? Už si o tom přemýšlel?" Kubík trochu posmutněl a pak řekl. "Jedno přání mám, ale to mi Ježíšek asi nesplní." Maminka ho pohládila po vlasech. "Nikdy neztrácej naději miláčku. Co ty víš, třeba by ti to přání Ježíšek splnil. Každé Vánoce ti přinesl spousty pěkných věcí z kterých si měl velikou radost, nemám pravdu?" Kubík se trochu odmlčel, dál válel těsto a o chvíli řekl. "Jenže já bych si přál aby se vrátil táta. Mami copak

tobě nechybí? Bez něj to nebude ono! Kdo zabije kapra? a Kdo nazdobí stromeček?"

Mamince vlítly slzy do očí.

"Zlatíčko, mně tatínek taky hrozně chybí a přála bych si aby byl s námi, jenže život dospělých je někdy trochu

složitější. Až budeš větší, tak to určitě pochopíš." Kubík práskl válečkem o stůl a utíkal do pokoje. "Už mě

to pečení nebaví mami! Chci být teď sám!" A zabouchl za sebou dveře od pokojíčku.

Maminka si sedla ke stolu,

dala si obličej do dlaní a brečela. Tak moc ji mrzelo vše co se stalo. Chtěla aby měl Kubík

Vánoce jaké si

přeje, jenže letos to asi takové nebude. Určitě to takové nebude! Neměla však sílu něco řešit a vysvětlovat.

Kubík byl ještě malý a některé věci viděl trochu jinak než dospělí, což se dá samozřejmě pochopit. Šla ke dřezu

a natočila si sklenici studené vody. To ji trochu uklidnilo, dopekla cukroví a šla si lehnout do obývacího.

Po chvíli slyšela, jak se otvírají dveře od dětského pokoje. "Mami nezlob se" Usmála se. "To víš, že se nezlobím.

Pojď za mnou, zachumláme se pod deku a budeme se koukat na pohádky." Řekla.

Do Štědrého dne zbýval už jen jeden den. Kubík šel s maminkou na trh, kde koupili kapra a stromeček. Maminka

potom poprosila pana souseda, aby jim ho zabil a naporcoval. Společně s Kubíkem ozdobili stromeček a šli

se pustit do bramborového salátu. Ten oba dva moc milovali. Maminka dělala snad ten nejlepší salát na celém světě.

Kubík střídal míchání a ochutnávání. Maminčin salát k vánocům zkrátka patřil.

"Kubi, aby nám něco na zítra vůbec zbylo." Smála se maminka. Kubík to rozesmálo a prskal salát kolem sebe.

"Ty čunče! Kdo to tu bude uklízet." Smála se. Když měli všechno hotovo, usadili se k pohádce. Potom maminka

Kubíkuložila a sama si šla taky lehnout. Bylo jí trochu do pláče. Zítra už je Štědrý den a jí je jasné, že

letos Kubíkovi Ježíšek jeho přání nesplní. Cukroví napečeno, dům i zahrada krásně nazdobená, ozdobený stromeček,

udělaný salát a kapr připravený na obalování. Všude voněla purpura a bylo cítit napětí z blížícího se svátečního dne. Jenže tu někdo chyběl a to prázdné místo ona nijak nahradit nedokáže.

A už tu byl Štědrý den. V kuchyni hrály koledy, Kubík i maminka si dali společně vánočku a kakao. Maminka do něj vždy o Vánocích přidávala maršmělouny a posypala jej skořicí. Chutnalo to tak hezky svátečně. Potom hráli různé hry a odpoledne se vydali do lesa nakrmit zvířátka. Každý rok vzali košík do něj dali mrkve, jablíčka, řepu a kaštiny a udělali si pěkný výlet do přírody. Letos byla všude spousta sněhu a tak si vzali s sebou sáňky a párkrát se projeli z místního kopce dolů. Domů přišli durch mokří, červené tváře a nosy, ale stálo to za to.

Večer se pomalu blížil a Kubík byl docela netrpělivý. "Mami?" Ano zlatíčko?" Odpověděla. "Myslíš, že Ježíšek můj dopis četl?" Usmála se. "Z okna zmizel, takže určitě." Ten se zaradoval i když pořád byl trochu na pochybách.

A už tu byla štedrovečerní večeře. Smažený kapr voněl celým domem. Oba se převlékli do svátečního. Kubík měl na sobě červenou košili a motýlka a maminka si vzala sváteční červené šaty. Moc jim to oběma slušelo.

Zasedli ke sváteční tabuli. V tom mamince vyhrkly slzy z očí. "Maminko děje se něco?" Zavrtěla hlavou.

"Všechno je v pořádku broučku, pojď najíme se, než nám to vystydne." Večeře byla výborná, jako vždy.

Maminka byla výborná kuchařka. "Mami jedna porce zbyla." Přikývla. "Já vím, necháme si ji na později, kdyby si měl třeba ještě hlad. A co kdyby jsme šli už ke stromečku? Copak ty se netěšíš co ti Ježíšek přinesl?"

Ani nevěděl co jí na to odpovědět, sice se na dárky těšil, ale tatínka žádné dárky nenahradí.

Maminka zazvonila zvonečkem, otevřela obývací, a v něm stál krásně rozsvícený nazdobený stromeček a pod ním spousta balíčků.

"Tak běž zlatíčko, no utíkej." Pobídla Kubíka. Dárky byly moc prima, omalovánky a autíčka, stavebnice, koloběžka.

Už zbýval poslední balíček. "Tak si jej rozbal, co tam asi bude?" Byla zvědavá. "No rozbaluj!

Mě by taky zajímalo

co ti Ježíšek přinesl." Ozvalo se jim za zády. Kubík sebou škubnul a prudce se otočil. "Tati!"

Zakřičel a vrhnul se mu

kolem krku. "Co tu děláš?" Zeptala se maminka. "Mami to je přeci jasný!" Křičel Kubík.

"Ježíšek mi splnil moje velké přání."

Maminka stála a koukala jak ti dva se objímají. Bylo jí do breku. Potom tatínek přistoupil k mamince. "Miláčku, moc

mě to všechno mrzí! Nevím co se to se mnou dělo. Byl jsem přepracovaný a unavený a měl jsem všeho plné zuby. Myslel jsem si,

že odchodem to vyřeším. Myslel jsme na vás dva každý den. A došel jsem k názoru, že raději budu unavený a protivný,

než ztratit vás dva. Dokážeš mi to prosím odpustit?" Maminka se rozbrečela. "No tak mami řekni něco prosím." Žadonil Kubík.

Maminka přikývla a všichni tři se objali. Kubík se z ničeho nic vytrhl z objetí a běžel do svého pokoje.

Dal si stoličku k oknu, otevřel jej a zakřičel do tmy. "Ježíškuuuuuuuu děkujuuuuu. To je ten nejlepší dárek který jsem kdy dostal!"

Potom zavřel okno a vrátil se zpět k rodičům. Ti seděli kolem stromku, povídali si a drželi se za ruce. Kubík na ně

koukal z povzdálí a věděl že zázraky se přeci jenom dějí a že vždy je naděje, když si člověk něco hodně přeje...

2. místo: Miriam Šumníková – Královské jablko

Pýcha se usadila na trůně
Ješitnost v koruně
Žezlo jen tak něco nezlomí
Ani vlastní svědomí
ale když není komu vládnout?
zapomene Král na zlé slovíčka
pokoře padají k zemi jablíčka
protože láska
ta vždycky nese ovoce

Duha

Když jsou slova jako kameny
Nebe maluje duhové znamení
Ti nejdražší posílají kus světla
Andělská křídla na pomoc slétla
Barevná melodie
od bolesti vláčíš za sebou nohu
modlitba k uzdravení, patří Bohu
kroky Tvé chci posvětit melodií
ať naděje s vírou v Tobě žijí

3. místo: Jana Janečková – Světlo naděje

Nela Šenkýřová – Slova naděje, ZŠ 2.stupeň

Jana Janečková – Světlo naděje

Vánoční světlo,
slova mi spletlo.
Děti i dospělí,
čekají v naději.

Že spatří Ježíška,
než zavrou se jim očička.
Světlo v dálce mizí,
lidé jsou si víc a víc cizí.

Naděje světem
putuje,
úsměvy lidem
maluje.
Je tu na pouhou chvíli,
než roztaje sníh bílý.

Dětská radost světlo
rozsvítí,
je barevné, jako jarní kvítí.
Ta radost ať
svítí věčně!
Díky ní vše zvládneme společně.

Nela Šenkýřová – Slova naděje

Nechej se unést mými větami,
pohled' na noční oblohu s hvězdami.

Dívám se do tvých očí,
jak jen sladce mlčí.

Vyslyš mou krátkou zpověď,
čekám na tvou odpověď.

Ta padající hvězda nad námi,
chce, abychom si něco přáli.

Lásku, milost na Zemi,
abychom štěstí a radosti více měli.

Ruku v ruce spolu čekáme do rána,
až skutečnost bude za náma.

Možná nemusíme jenom bdít,
o naději pouze snít.

Třeba se svět ještě změnit může.

Světlo hvězd a naděje v nás mu pomůže.